

॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥ इ० श० म० नै० जा० द्विषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६२ ॥ ॥ ७३ ॥ किमर्थमिति ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥
 क्षिप्रमेव महाभाग गांधारी प्रशमिष्यसि ॥ पितामहश्च भगवान्व्यासस्तत्र भविष्यति ॥ ४२ ॥ ततः संप्रेषयामासुर्यादिव नागसाङ्क्यं ॥ स च प्रायाज्जवेनाश्रुवासु
 देवः प्रतापवान् ॥ ४३ ॥ दारुकं रथमारोप्य येन राजां बिकासुतः ॥ तमूचुः संप्रयास्यंतं शैब्यसुग्रीववाहनं ॥ ४४ ॥ प्रत्याश्वासय गांधारीं हतपुत्रां यशस्विनीं ॥ स
 द्विषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६२ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ जनमेजय उवाच ॥ किमर्थं द्विजशार्दूलधर्मराजो युधिष्ठिरः ॥ गांधार्याः प्रेषयामास वासुदेवं
 परंतपं ॥ १ ॥ यदा पूर्वं गतः कृष्णः शमार्थं कौरवान् प्रति ॥ न च तं लब्धवान् कामं ततो युद्धमभूद्विदं ॥ २ ॥ निहतेषु तु यो धेपुः हते दुर्योधने तदा ॥ पृथिव्यां पाण्डवेयस्य निःस
 पत्ने कृते युधि ॥ ३ ॥ विद्रुतेशिबिरे शून्ये प्राप्ते यशसि चोत्तमे ॥ किं नु तत्कारणं ब्रह्म न्येन कृष्णो गतः पुनः ॥ ४ ॥ न चैतत्कारणं ब्रह्म न्नल्पं विप्रतिभाति मे ॥ यत्रागम
 दमेयात्मा स्वयमेव जनार्दनः ॥ ५ ॥ तत्त्वतो वै समा चक्ष्व सर्वमध्वर्युसत्तम ॥ यच्चात्र कारणं ब्रह्म न्कार्यस्यास्य विनिश्चये ॥ ६ ॥ वैशंपायन उवाच ॥ त्वद्युक्तो
 यमनुप्रश्नो यन्मां पृच्छसि पार्थिव ॥ तत्ते हं संप्रवक्ष्यामि यथा वद्भरतर्षभ ॥ ७ ॥ हतं दुर्योधनं दृष्ट्वा भीमसेनेन संयुगे ॥ व्युत्क्रम्य समयं राजन् धार्तराष्ट्रं महाबलं ॥
 ८ ॥ अन्यायेन हतं दृष्ट्वा गदायुद्धेन भारत ॥ युधिष्ठिरं महाराजमहद्भयमथाविशत् ॥ ९ ॥ चिंतयानो महाभागां गांधारीं तपसान्वितां ॥ घोरेण तपसा युक्तां त्रै
 लोक्यमपि सादहेत् ॥ १० ॥ तस्य चिंतयमानस्य बुद्धिः समभवत्तदा ॥ गांधार्याः क्रोधदीप्तायाः पूर्वं प्रशमनं भवेत् ॥ ११ ॥ सा हि पुत्रवधं श्रुत्वा कृतमस्माभिरीदृशं ॥
 मानसेनाग्निना क्रुद्धा भस्मसान्नः करिष्यति ॥ १२ ॥ कथं दुःखमिदं तीव्रं गांधारी संप्रशक्ष्यति ॥ श्रुत्वा विनिहतं पुत्रं छलेनाजिह्ययोधिनं ॥ १३ ॥ एवं विचिंत्य बहु
 धाभयशोकसमन्वितः ॥ वासुदेवमिदं वाक्यं धर्मराजो भ्यभाषत ॥ १४ ॥ तव प्रसादाद्गोविंदराज्यं निहतकंटकं ॥ अप्राप्य मनसा पीदं प्राप्तमस्माभिरच्युत ॥
 १५ ॥ प्रत्यक्षं मे महाबाहो संग्रामे लोमहर्षणे ॥ विमर्दः सुमहान् प्राप्तस्त्वया यादव नंदन ॥ १६ ॥ त्वया देवासुरे युद्धे वधार्थं मम रद्विषां ॥ यथा सात्यं पुरा दत्तं हताश्व
 ब्योरणे जेतुं भवेदेष बलार्णवः ॥ १७ ॥ गदाप्रहारा विपुलाः परिघैश्चापिताडनं ॥ शक्तिभिर्भिदिपालैश्च तोमरैः सपरश्वधैः ॥ २० ॥